

words

words without boundaries

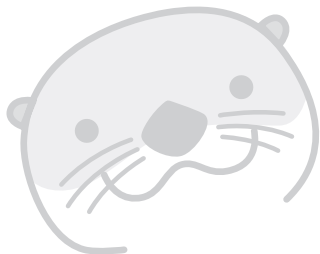
บาทกรรมหลอนในคืนผี HALLOWE'EN PARTY

อภาธา คริสตี้

เขียน

ซีดชิน จินดาอนันต์

แปล

กดจออ่าน

ก ร อ า น คื อ ร า ก ร ุ า น ที่ ส ำ ค ัญ

“จากที่เราอ่านและได้ยินได้ฟังทุกวันนี้
ดูเหมือนการฆาตกรรมในบางแง่มุม
ค่อยๆ กลายเป็นที่ยอมรับสำหรับคนจำนวนมากในสังคม”

-อภาธา คริสตี้

หนังสือคุณภาพ
โดยอภริษกร์อุป

คำนำสำนักพิมพ์

จุดจบของคนโกหกมักไม่สวยงามเสมอ แล้วทำไมคนเราถึงยังโกหกกันอีก

จอยซ์ เด็กหญิงในเรื่องนี้ได้ชื่อว่าเป็นเด็กขี้โกหกที่ชอบพูดจาโอ้อวด เธอไปงานปาร์ตี้และเล่าให้คนรอบข้างฟังว่าเคยเห็นการฆาตกรรมของจริงมาแล้ว แต่ด้วยกิตติศัพท์ด้านลบของเธอ จึงทำให้ไม่มีใครเชื่อถือในคำพูดนี้

ทว่าคำที่ทุกคนคิดว่า “โกหก” กลับกลายเป็นชนวนเหตุของความบาดหมางที่นำไปสู่ความตาย แอร์กูล บัวโรต์ จึงต้องเข้ามาคลี่คลายข้อสงสัย และขุดคุ้ยลงไปถึงเบื้องลึกของคำพูดเธอ แต่ยิ่งสืบเท่าไร เขาก็ยิ่งค้นพบว่า บางทีคำพูดโอ้อวดเกินจริงของเด็กหญิงคนนี้อาจมีมูลความจริงมากกว่าที่ทุกคนคิด และคำ “โกหก” ก็อาจเป็นกุญแจสำคัญที่ช่วยไขปริศนาอันดำมืด และโหดร้ายทารุณครั้งนี้ให้กระจ่างได้

พบกับสุดยอดผลงานของอกาธา คริสตี้ นักเขียนในตำนานที่ได้ชื่อว่าเป็น “ราชินีนิยายอาชญากรรม” และการกลับมาอีกครั้งของแอร์กูล บัวโรต์ ยอดนักสืบหนองนามกับคดีฆาตกรรมปริศนาในคืนหลอนที่จะทำให้คุณลุ้นระทึกจนหน้าสุดท้าย

ທດສະຍານ

บทที่ 1

คุณนาย เอรินแอดนี่ โอลิเวอร์ ไปช่วยเตรียมงานปาร์ตี้ของเด็กๆ ซึ่งจะจัดขึ้นในวันเดียวกัน โดยไปพร้อมกับจูดีธ บัตเลอร์ เพื่อนที่เธอพักอยู่ด้วย ยามนั้นเต็มไปด้วยความเคลื่อนไหววุ่นวาย บรรดาผู้หญิงที่มีพลัง ลั่นเสียงเดินเข้าๆ ออกๆ ประตู่เพื่อขนย้ายเก้าอี้ โต๊ะตัวเล็กๆ และแจกันดอกไม้ รวมถึงหอบฟักทองสีเหลืองจำนวนมากมาวางตามจุดต่างๆ ที่เลือกไว้แล้ว

นี่คืองานฮาลโลวีนสำหรับแขกรับเชิญในช่วงอายุระหว่างสิบถึงสิบเจ็ดปี คุณนายโอลิเวอร์ปลีกตัวออกจากกลุ่มแม่งาน ไปยืนพิงผนังด้านหลังที่ว่างเปล่าและยกฟักทองสีเหลืองลูกใหญ่ขึ้นมามองอย่างพิถีพิถัน “ครั้งสุดท้ายที่ฉันเห็นฟักทองแบบนี้” เธอว่าพลางบิดผมสีเทาออกจากหน้าผาก โทหนกนูน “ก็ในสหรัฐอเมริกาเมื่อปีที่แล้ว มีเป็นร้อยๆ ลูกเลย เต็มบ้านไปหมด ฉันไม่เคยเห็นฟักทองขนาดนั้นมาก่อน แต่ว่ากันตามตรง” เธอพูดต่อพร้อมกับครุ่นคิด “ฉันก็ไม่รู้หรอกว่าจริงๆ แล้วฟักทองกับฟักเขียวแตกต่างกันยังไง นี่มันอะไรเนี่ย”

“ขอโทษจ๊ะที่รัก” คุณนายบัตเลอร์พูดเมื่อเดินสะดุดเท้าเพื่อน

คุณนายโอลิเวอร์ตัวลึบซิดผนังยิ่งกว่าเดิม

“ฉันผิดเองแหละ” เธอบอก “ฉันยืนนิ่งเกะกะขวางทาง แต่ตอนนั้น

ก็น่าประทับใจอยู่เหมือนกันนะ ที่ได้เห็นฟักทองหรือฟักเขียวมากมายขนาดนั้น จะลูกอะไรก็ช่างเถอะ แต่วางอยู่ทุกหนแห่งเลย ทั้งในร้านค้า ในบ้านคน มีเทียนหรือไฟประดับอยู่ข้างในด้วย หรือไม้ก็แขวนติดกับสายไฟ น่าสนใจมากจริงๆ แต่นั่นไม่ใช่งานฮาลโลวีนหรอก มันคืองานขอบคุณพระเจ้าล่ะ ตอนนั้นฉันเห็นฟักทองที่ไร่ก็จะนึกถึงฮาลโลวีนตลอด ซึ่งก็คือตอนสิ้นเดือนตุลาคม แล้ววันขอบคุณพระเจ้าตามมาหลังจากนั้นอีกนานใช้ไหมนะ พุศิจิกายนหรือเปล่า ประมาณส์ปดาร์ที่สามของเดือนพุศิจิกายน เอาเถอะ แต่วันฮาลโลวีนคือวันที่ 31 ตุลาคมแน่นอน ถูกไหม ฮาลโลวีนมาก่อน แล้วต่อไปเป็นอะไร วันแห่งวิญญานทั้งปวง¹ หรือเปล่า เทศกาลที่ถ้าอยู่ในปารีส เราจะไปสุสานและวางดอกไม้ที่หลุมศพกันนะ มันไม่ใช่เทศกาลแคร่าโศกหรือกะเพราะเด็ก ๆ ทุกคนไปสนุกกันได้ด้วย เราจะไปตลาดดอกไม้ก่อนและซื้อดอกไม้สวยๆ มาเยอะๆ ไม่มีดอกไม้ที่ไหนดูสวยเท่าดอกไม้ที่ตลาดในปารีสอีกแล้ว”

ผู้หญิงที่วิ่งวนมากมายเดินสะดุดคุณนายโอลิเวอร์เป็นครั้งแรก แต่ก็ไม่ได้ฟังเธอพูด พวกเขาอยู่อยู่กับสิ่งที่กำลังทำเกินกว่าจะหยุดฟัง

ผู้หญิงทั้งหลายเหล่านี้ประกอบด้วยคุณแม่เป็นส่วนมาก มีสาวโสดรุ่นใหญ่ที่ทำงานเก่งอยู่คนเดียวหรือสองคน และมีวัยรุ่นที่ใช้งานได้อยู่ด้วย เด็กหนุ่มวัยประมาณสิบหกสิบเจ็ดปีนับวันโตและยืนอยู่บนเก้าอี้เพื่อติดของประดับฟักทอง ฟักเขียว หรือไม้ก็ถูกแก้วสีสดใสในระดับความสูงที่พอเหมาะ ส่วนเด็กสาวอายุตั้งแต่สิบเอ็ดจนถึงสิบห้าปีพากันจับกลุ่มหัวเราะคิกคักกัน

“แล้วหลังจากวันแห่งวิญญานทั้งปวงและงานที่สุสาน” คุณนายโอลิเวอร์ยังพูดต่อไปพร้อมๆ กับหย่อนร่างอันใหญ่โตลงบนที่วางแขนของโซฟา “ก็เป็นวันสมโภชนักบุญทั้งหลาย² ฉันน่าจะเข้าใจถูกใช้ไหม”

ไม่มีใครตอบคำถามนั้น คุณนายเดรก หญิงวัยกลางคนหน้าตาคมสัน

¹ All Soul's Day คือวันแห่งการอธิษฐานและการรำลึกถึงผู้ล่วงลับของศาสนาคริสต์ ผ่านการสวมมนต์ การวิ่งวน การให้ทาน และการไปสุสาน เพื่อให้วิญญานของผู้วายชนม์ไปสู่สุคติ

² All Saints' Day คือวันสมโภชในศาสนาคริสต์ ที่จัดขึ้นเพื่อแสดงความเคารพและระลึกถึงนักบุญทั้งหลายที่สถิตอยู่บนสวรรค์

ซึ่งเป็นเจ้าภาพจัดงานจึงประกาศว่า

“ฉันจะไม่เรียกงานนี้ว่างานปาร์ตี้ฮาลโลวีนหรอกนะ แม้ว่าจริงๆ แล้ว จะใช้ก็ตาม ฉันจะเรียกมันว่างานปาร์ตี้ลึบเอ็ดบวก เพราะเป็นงานของกลุ่ม คนอายุราวๆ นั้น ส่วนใหญ่เป็นเด็กที่จะจบจากดีเอสเอ็มสไปต่อโรงเรียนอื่นนะ”

“แต่เรียกอย่างนั้นก็ไม่ต้องถูกเท่าไรหรอกใช้ไหม โรวีนา” คุณวิตเทเกอร์ ขยับแว่นตาแบบหนีบจมูกของเธออย่างขัดใจ

คุณวิตเทเกอร์เป็นครูของโรงเรียนแห่งหนึ่งในพื้นที่นี้ที่ยึดมั่นในความ ถูกต้องเสมอมา

“เพราะเราล้มเลิกงานลึบเอ็ดบวกไปนานแล้ว”

คุณนายโอลิเวอร์ลุกขึ้นจากโซฟาเป็นเชิงขอโทษ “ฉันไม่ได้ทำตัวให้เป็น ประโยชน์เลย ได้แต่นั่งอยู่ตรงนี้และพูดเรื่องโง่เง่าเกี่ยวกับฟักทองและฟักเขียว” และพักเท้าด้วย เธอคิดพร้อมกับสำนึกได้ขึ้นมาวูบหนึ่ง แต่ก็ไม่ได้รู้สึกผิด มากพอที่จะเอ่ยออกมาดังๆ

“แล้วจะให้ฉันทำอะไรดี” เธอถามแล้วพูดต่อ “แอปเปิลสวยจัง!”

มีคนเพิ่งถือแอปเปิลสามโตะเข้ามาในห้อง คุณนายโอลิเวอร์ชื่นชอบ แอปเปิลเป็นพิเศษ

“สีแดงสวยมาก” เธอพูดเสริม

“ไม่ใช่แอปเปิลคุณภาพเยี่ยมอะไรหรอก” โรวีนา เดรก ว่า “แต่ก็ ดูสวยและเหมาะกับงานปาร์ตี้ดี เอามาเล่นเกมจับแอปเปิลนะค่ะ มันเป็น แอปเปิลที่เนื้อออกจะนิ่มอยู่ คนจะได้เอาฟันกัดได้ง่ายขึ้น ช่วยยกไปที่ห้องสมุด ที่ได้ใหม่จะ เบียทริซ ตอนเล่นเกมจับแอปเปิลจะมีน้ำล้นออกมาจนเลอะเทอะ ไปหมด แต่ถ้าเลอะพรหมห้องสมุดก็ไม่ใช่ไร เพราะมันเก่ามากแล้ว อ้อ! ขอบใจนะ จอยซ์”

จอยซ์ เด็กหญิงร่างบึกวัยสิบสามปีคว้าสามแอปเปิลมา มีสองลูกกำลัง มาหยุดแทบทำคุณนายโอลิเวอร์ราวกับโดนเสกด้วยไม้กายสิทธิ์ของแม่เมด

“คุณชอบแอปเปิลสีใหม่ค่ะ” จอยซ์เอ่ยขึ้น “หนูเคยอ่านเจอว่าคุณชอบ หรือไม่ก็ได้ยินจากโทรทัศน์นี่แหละ คุณเป็นคนเขียนเรื่องฆาตกรรมสีใหม่ค่ะ”

“ใช่แล้วจ๊ะ” คุณนายโอลิเวอร์ตอบ

“เราน่าจะให้คณทำอะไรวางอย่างที่เกี่ยวข้องกับฆาตกรรมนะคะ อย่างสร้างเหตุฆาตกรรมในงานคืนนี้และให้ทุกคนไซคดี”

“ไม่ละ ขอบใจ” คุณนายโอลิเวอร์ว่า “ไม่เอาอีกแล้ว”

“หมายความว่ายังไงคะที่ว่าไม่เอาอีกแล้ว”

“อ้อ ฉันเคยทำมาครั้งหนึ่งแล้วนะ และผลออกมาไม่ประสบความสำเร็จเท่าไร” คุณนายโอลิเวอร์อธิบาย

“แต่คุณเขียนหนังสือตั้งเยอะ” จอยซ์ว่า “คุณทำเงินจากหนังสือได้เยอะด้วยใช่ไหมคะ”

“ก็ในระดับหนึ่งนะนะ” คุณนายโอลิเวอร์พูด ความคิดของเธอแล่นหนีไปถึงกรมสรรพากรแผ่นดิน

“และเรื่องของคุณมีนักสืบที่เป็นคนฟินแลนด์ด้วย”

คุณนายโอลิเวอร์ยอมรับความจริงข้อนั้น เด็กชายร่างเล็กหน้าขี้มคนหนึ่งที่คุณนายโอลิเวอร์คิดว่าอายุยังไม่ถึงสิบเอ็ดขวบเอ่ยเสียงเข้ม “ทำไมต้องเป็นนักสืบฟินแลนด์ครับ”

“ฉันเองก็นึกสงสัยอยู่บ่อยๆเหมือนกัน” คุณนายโอลิเวอร์ตอบตามความจริง

คุณนายฮาร์กรีฟส์ ภรรยาผู้เล่นออร์แกนเข้ามาในห้องพร้อมกับถอนหายใจเฮือกใหญ่ ในมือหิ้วถังพลาสติกสีเขียวใบใหญ่มาด้วย

“ถึงนี่ดีไหมคะ” เธอว่า “เอาไว้เล่นเกมจับแอบเปิดนะ ฉันว่าดูสุดไสดี”

คุณลี เกสซกรของคณหอมเสนอว่า “ถึงเหล็กเคลือบสังกะสีดีกว่าคะ ไม่เอียงคว่าง่ายนัก คุณจะจัดเกมนี้ที่ไหนคะ คุณนายเดรก”

“ฉันว่าเกมจับแอบเปิดน่าจะเล่นกันในห้องสมุด พรหมที่นั่นเก่าแล้วและยังงี้ก็ต้องมีน้ำกระเด็นและทะเลอะอยู่ดี”

“ก็ได้คะ เราจะหิ้วมันไปที่นั่น โรวีนา นี่แอบเปิดอีกตะกร้า”

“ให้ฉันช่วยนะคะ” คุณนายโอลิเวอร์เสนอตัว

เธอหยิบแอบเปิดสองลูกที่เท้าขึ้นมา จากนั้นก็กดแอบเปิดลูกหนึ่งและเริ่มเคี้ยวโดยแทบไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่ากำลังทำอะไรอยู่ คุณนายเดรกคว้าแอบเปิดลูกที่สองจากมือเธออย่างแน่วแน่และใส่คืนลงในตะกร้า มีเสียง

สนทนาดังนี้ออ้อ

“ใช่ แต่เราจะเล่นสแนปตราคอน³ กันที่ไหน”

“ต้องจัดเกมส์สแนปตราคอนในห้องสมุดสิ ห้องนั้นมืดที่สุดแล้ว”

“ไม่ละ เราจะเล่นกันในห้องอาหาร”

“งั้นต้องหาวะโรมาบูโต๊ะก่อน”

“ใช้ผ้าสักหลาดสีเขียวบูโต๊ะ แล้วจากนั้นก็ปูแผ่นยางทับลงไปได้”

“แล้วกระจกละ เราจะเห็นสามเภาในนั้นจริงไหมคะ”

คุณนายโอลิเวอร์แอบถอดรองเท้าและยังคงกักแอบเปลใจียบ ๆ เธอหย่อนตัวลงบนโซฟาอีกครั้งและสำรวจห้องที่มีคนอยู่กันเต็มอย่างพิลึกพิลั่นเพราะเธอกำลังคิดด้วยสมองแบบนักเขียน “เอาละ ถ้าเราจะเขียนหนังสือเกี่ยวกับคนทั้งหมดนี้ เราควรเขียนยังไงดี รวม ๆ แล้วพวกเขาก็น่าจะเป็นคนดีอยู่หรอกแต่ใครจะรู้ล่ะ”

เธอรู้สึกว่าการที่ ไม่รู้อะไรมากเกี่ยวกับคนเหล่านี้เลยก็มีเสน่ห์อยู่เหมือนกันทุกคนอาศัยอยู่ในวูดเลย์คอมมอน และเธอก็จำชื่อบางคนได้บ้าง ๆ จากที่จูดิธบอก อย่างคุณจอห์นสัน เธอเกี่ยวข้องกับอะไรสักอย่างกับโบสถ์ ไม่ใช่ห้องสวาท่านวิคคาร์⁴ อ้อ ไมลีย์ ต้องเป็นน้องสาวนักเล่นออร์แกนแน่ ๆ เลย ส่วนโรวีนาเดรก คือคนที่ดูเหมือนจะคอยจัดแจงโน่นนี่ในวูดเลย์คอมมอน มีผู้หญิงตัวอ้วนกลมที่ถือถังเข้ามาด้วย ถึงพลาสติกที่นำเกลียดเป็นพิเศษนั้นนะ แต่คุณนายโอลิเวอร์ก็ไม่เคยชอบอะไรที่เป็นพลาสติกอยู่แล้ว นอกจากนี้ยังมีเด็ก ๆ อีกหลายคน เด็กวัยรุ่นทั้งหญิงและชาย

ตอนนี้คุณนายโอลิเวอร์รู้จักแต่ชื่อของพวกเขา มีคนชื่อแนน เบียทริซ เคที ไตอานา และจอยซ์ซึ่งชอบคุยไม้ไอ้จ๊อดและถามนั่นถามนี่ ฉันไม่ค่อยชอบจอยซ์เลย คุณนายโอลิเวอร์คิด มีเด็กสาวชื่อแอนน์ซึ่งตัวสูงและท่าทางถือดี มีเด็กหนุ่มวัยรุ่นสองคนที่ดูจะคุ้นเคยกับการเปลี่ยนทรงผมแบบต่าง ๆ แต่ผลที่ได้ก็น่าเสียดายนัก

³ เกมที่นิยมเล่นกันในคืนคริสต์มาสอีฟในสมัยก่อน โดยจะนำจานใส่ลูกเกด ผลไม้แห้งอื่น ๆ หรือถั่ว มาราดบรันดีแล้วจุดไฟ จากนั้นทุกคนจะแย่งกันหยิบลูกเกดไปรับประทาน

⁴ นักบวชประจำตามโบสถ์ของแต่ละเขตศาสนา

เด็กชายร่างเล็กคนหนึ่งเข้าห้องมาด้วยท่าที่เขินอาย

“แม่ให้เอากระจกพวกนี้มาให้ดูว่าใช้ได้ไหมครับ” เขาพูดด้วยน้ำเสียง
หอบนิด ๆ

คุณนายเดกรับกระจกมาจากเด็กชาย

“ขอบใจมากจ๊ะ เอ็ดดี” เธอว่า

“ก็แค่กระจกถือธรรมดา ๆ” เด็กสาวที่ชื่อแอนน์เอ่ยขึ้น “เราจะเห็นสามี่
ในอนาคตของเราในนั้นจริง ๆ หรือคะ”

“บางคนอาจเห็น บางคนก็ไม่” จูดิธ บัตเลอร์ ตอบ

“คุณเคยเห็นหน้าสามี่ตัวเองตอนไปงานปาร์ตี้ไหมคะ หมายถึงปาร์ตี้
แบบนี้ละ”

“ก็ต้องไม่เคยอยู่แล้วสิ” จอยซ์ว่า

“อาจจะเคยก็ได้นะ” เบียทริซพูดเหมือนรู้มากกว่า “เขาเรียกกันว่า
สัมผัสที่หกไง” เธอพูดต่อด้วยน้ำเสียงพอใจที่ตนรอบรู้คำศัพท์แห่งยุคสมัย

“หนูเคยอ่านหนังสือของคุณเล่มหนึ่ง” แอนน์พูดกับคุณนายโอลิเวอร์
“ปลาทองใกล้ตาย สนุกดีนะคะ” เธอพูดอย่างมีมารยาท

“หนูไม่ชอบเล่มนั้น” จอยซ์ว่า “ยังเลียดนองไม่พอ หนูชอบเรื่อง
ฆาตกรรมที่มีเลือดท่วมคะ”

“ก็จะเลอะเทอะหน่อยนะ” คุณนายโอลิเวอร์ว่า “เธอว่าไหม”

“แต่น่าตื่นเต้นออก” จอยซ์ตอบ

“ไม่เสมอไปหรอก” คุณนายโอลิเวอร์ว่า

“หนูเคยเห็นการฆาตกรรมอยู่ครั้งหนึ่งคะ” จอยซ์เอ่ยขึ้น

“อย่าเหลวไหลนะ จอยซ์” คุณวิทเทเกอร์ปราม

“หนูเห็นจริง ๆ นะคะ” จอยซ์ยืนยัน

“จริงหรือ” เคทีเบิกตากว้างมองจอยซ์ขมิ่ง “เห็นการฆาตกรรมของแท้
และแน่นอนเลยหรือ”

“เธอไม่เคยเห็นอยู่แล้ว” คุณนายเดกรว่า “อย่าพูดอะไรเหลวไหลสิจ๊ะ
จอยซ์”

“หนูเคยเห็นการฆาตกรรมจริง ๆ นะคะ” จอยซ์พูดอีก “หนูเคย หนูเคย

หนูเคยจริง ๆ”

เด็กหนุ่มวัยสิบเจ็ดปีคนหนึ่งที่กำลังทรงตัวอยู่บนบันไดมองลงมาด้วยความสนใจ

“ฆาตกรรมแบบไหนล่ะ” เขาถาม

“ฉันไม่เชื่อหรอก” เบียทริซว่า

“ไม่มีทางอยู่แล้ว” แม่ของเคทีเอ่ยขึ้น “เธอแค่กุเรื่องขึ้นมาล่ะ”

“หนูเปล่า นะคะ หนูเคย เห็น จริง ๆ”

“ทำไมไม่ไปแจ้งตำรวจล่ะ” เคทีถาม

“เพราะตอนนั้นฉันไม่รู้ว่ามันเป็นการฆาตกรรมนะสิ กว่าจะรู้ก็หลังจากนั้นอีกนานเลย หมายถึงรู้ว่าเป็นการฆาตกรรมนะ คำบางคำที่คนบางคนพูดเมื่อเดือนสองเดือนก่อนนี่เองที่ทำให้ฉันนึกคิดว่า ใช่น่ะๆ ที่ฉันเห็นตอนนั้นคือ การฆาตกรรม”

“เห็นไหม” แอนน์ว่า “เธอกุเรื่องขึ้นมาเอง ไร้สาระ”

“มันเกิดขึ้นเมื่อไหร่” เบียทริซถาม

“หลายปีก่อน” จอยซ์ว่า “ตอนนั้นฉันยังเด็กอยู่” เธอพูดต่อ

“ใครฆาตกรรมใคร” เบียทริซถามอีก

“ฉันไม่บอกพวกเธอหรอก” จอยซ์ว่า “พวกเธอจะต้องกลัวกันหมดแน่ๆ”

คุณลีเดินเข้ามาพร้อมกับถังอีกแบบ บทสนทนาจึงเปลี่ยนไปเป็นการเปรียบเทียบว่าถังเหล็กหรือถังพลาสติกจะเหมาะที่สุดสำหรับการเล่นบับแอปเปิล คนช่วยเตรียมงานยกขวบวนไปที่ห้องสมุดกันเกือบหมดเพื่อประเมินสถานที่จริง สมาชิกรุ่นเล็กบางคนอาจเรียกได้ว่ากระตือรือร้นที่จะสาธิตให้ดู โดยการข้อมให้เห็นถึงอุปสรรคต่างๆ และวิธีการได้ชัยชนะในเกมนี้ ทั้งผมเปียกและน้ำกระฉอกจนต้องเอาผ้าขนหนูมาเช็ด ทำยที่สุดก็ตัดสินใจได้ว่าถังเหล็กชุบสังกะสีเหมาะกว่าถังพลาสติกที่สวยงามดูดีเพียงภายนอก แต่พลิกคว่ำง่ายเกินไป

คุณนายโอลิเวอร์วางขามแอปเปิลที่เธอถือเข้ามาเพื่อเติมให้ครบจำนวนสำหรับวันพรุ่งนี้ แล้วหยิบอีกลูกขึ้นมากิน

“หนูเคยอ่านเจอในหนังสือพิมพ์ว่าคุณชอบกินแอปเปิล” น้ำเสียง

กล่าวหาของแอนน์หรือซูซาน - ซึ่งเธอไม่แน่ใจว่าคนไหนกันแน่ - พูดกับเธอ

“มันเป็นความผิดพลาดที่ฉันเลิกไม่ได้ล่ะ” คุณนายโอลิเวอร์ว่า

“ถ้าเป็นเมลลอนคงน่าสนุกกว่านี้นะครับ” เด็กชายคนหนึ่งแย้ง “มัน
น่าน้ำมาก คิดดูสิว่าจะเลอะเทอะแค่ไหน” เขาสำรวจพร้อมทั้งคาดหวัง
อย่างสนุกสนาน

คุณนายโอลิเวอร์รู้สึกผิดนิดหน่อยที่ถูกกล่าวหาซึ่งหน้าว่าตะกละ-
ตะกลาม เธอจึงออกจากห้องนั้นเพื่อไปหาพื้นที่ส่วนตัว ซึ่งหาไม่ยากเท่าไร
เธอเดินขึ้นบันได และเมื่อเลี้ยวตรงมุมซานพักก็ชนเข้ากับคนคู่หนึ่ง พวกเขา
คือเด็กหญิงกับเด็กชายที่โอบกอดกันพิงประตูที่คุณนายโอลิเวอร์ค่อนข้างแน่ใจ
ว่านี่เป็นประตูห้องที่ตัวเธอเองอยากจะทำไปเสียเหลือเกิน เด็กทั้งสองไม่สนใจ
เธอเลย พวกเขาถอนหายใจและอิงแอบแนบชิดกัน คุณนายโอลิเวอร์นึกสงสัย
ว่าสองคนนี้อายุเท่าไรกันนะ เด็กชายน่าจะลืมหำได้ ส่วนเด็กหญิงก็คงเกิน
สิบสองขวบหน่อย แม้ว่าหน้าอกจะขยายจนค่อนข้างสาวรุ่นแล้วก็ตาม

แอปเปิลทรีส์เป็นบ้านขนาดใหญ่ เธอคิดว่ามีมุมและซอกหลบเหมาะๆ
อยู่หลายจุดทีเดียว คนเราจะเห็นแก่ตัวได้ขนาดไหนกัน คุณนายโอลิเวอร์คิด
ไม่รู้จักเกรงใจคนอื่นบ้างเลย คำพูดที่ได้ฟังบ่อยๆ ในอดีตผุดขึ้นมาในความคิด
มีคนเอ่ยคำพูดนี้กับเธอไม่ได้ขาด ทั้งผู้ช่วยพยาบาล พี่เลี้ยง ครูผู้ปกครอง
คุณยายของเธอ พี่สาวน้องสาวของคุณยายสองคน แม่ของเธอ และคนอื่นๆ
อีกไม่น้อย

“ขอโทษนะ” คุณนายโอลิเวอร์พูดเสียงดังฟังชัด

เด็กชายและเด็กหญิงกอดเกี่ยวกันแน่นกว่าเดิม ริมฝีปากทั้งสองแนบ
กันสนิท

“ขอโทษนะ” คุณนายโอลิเวอร์พูดอีก “ขอทางหน่อยได้ไหม ฉันจะ
เข้าประตูนี้ล่ะ”

คู่รักผลจากกันอย่างไม่เต็มใจนัก พวกเขาอมองเธอด้วยท่าทางขัดใจ
คุณนายโอลิเวอร์เดินเข้าไปแล้วปิดประตูบึงพร้อมกับลงกลอนด้วย

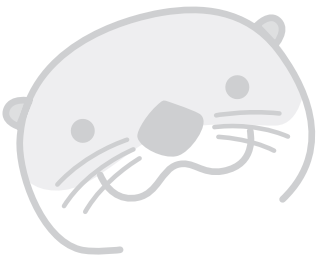
ประตูนั้นปิดไม่สนิทนัก เสียงพูดแว่วๆ จึงดังจากข้างนอกมาถึงหูเธอ

“คนเราก็แบบนี้ไม่ใช่หรือไง” เสียงหนึ่งเอ่ยขึ้นอย่างไม่แน่ใจนัก “ทั้งนี้

น่าจะเห็นอยู่แล้วที่เราไม่ยากให้ใครมาทวน”

“คนเราเห็นแก่ตัวจะตาย” เด็กหญิงส่งเสียงแหลม “ไม่เคยคิดถึงใคร
หรือ นอกจากตัวเอง”

“ไม่รู้จักเกรงใจคนอื่นบ้างเลย” เสียงเด็กชายพูด

ทดลองอ่าน

บทที่ 2

MRS เตรียมงานปาร์ตี้สำหรับเด็กมักจะสร้างความลำบากให้ผู้จัดงานมากกว่าความบันเทิงที่จัดในงานสำหรับผู้ใหญ่ แค่มื้ออาหารดี ๆ กับเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เหมาะสมๆ เสริมด้วยน้ำมะนาว สำหรับคนที่ชื่นชอบ ก็เพียงพอแล้วที่จะจัดงานปาร์ตี้ได้ อาจมีค่าใช้จ่ายมากกว่าแต่ความยุ่งยากน้อยกว่ามาก เอริแอดนี่ โอลิเวอร์ กับจูดิธ บัตเลอร์ เพื่อนของเธอเห็นตรงกันในเรื่องนี้

“แล้วปาร์ตี้ของวัยรุ่นล่ะ” จูดิธเอ่ยขึ้น

“เรื่องนั้นฉันไม่ค่อยรู้หรอก” คุณนายโอลิเวอร์ตอบ

“ไหนแ่งหนึ่ง” จูดิธว่า “ฉันว่างงานแบบนี้หน้าจะยุ่งยากน้อยที่สุด เพราะพวกเขาจะไล่ผู้ใหญ่อย่างเราออกมาหมด แล้วบอกว่าจะทำทุกอย่างเอง”

“แล้วทำจริงไหม”

“อืม ถ้าเอาตามความหมายของคำพูดนี้จริง ๆ ก็ไม่หรอก” จูดิธว่า “พวกเขาจะลืมนั่งของบางอย่าง แต่กลับสั่งอย่างอื่นมาเสียมากมายทั้งที่ไม่ใครชอบ ขนาดไล่เราออกมาแล้ว ยังมาบอกว่ามีหลายอย่างที่เราควรเตรียมเอาไว้ให้พวกเขาหาง่าย ๆ เด็กพวกนี้จะทำแก้วและอะไรต่อมิอะไรแตกเป็นว่าเล่น มักจะมีคนที่เราไม่ยอมให้มา หรือไม่มีคนพาเพื่อนมาด้วยซึ่งเป็นคนที่เราไม่ยอมให้มา เธอคงนึกออกนะ แล้วยังยาแปลก ๆ อีก และ - เขาเรียกอะไรนะ - กล้วยหรือหุ้ญาม่วงหรือแอลเอสดีนะ ซึ่งฉันคิดมาตลอดว่ามัน

บ่งบอกความรวย แต่ดูเหมือนจะไม่ใช่ว่า

“ฉันว่าคงแพงเอาเรื่อง” เอรินแอตนี่ โอลิเวอร์ เสนอความคิด

“แย่มาก ก็ยงซาก็กลิ่นเหม็นสุดๆ”

“ทั้งหมดนี้ฟังดูน่าเศร้าจริงๆ” คุณนายโอลิเวอร์ว่า

“เอาเถอะ ปาร์ตี้นี้จะดำเนินไปด้วยดี เรื่องนั้นเชื่อใจโรวีนา เดรก ได้เลย โรวีนาเป็นออร์แกนเซเซอร์ฝีมือเยี่ยม แล้วเธอจะเห็นเอง”

“ฉันไม่รู้สิที่ว่าอยากไปงานปาร์ตี้นี้ด้วยซ้ำ” คุณนายโอลิเวอร์ทอดถอนใจ

“ขึ้นไปเอนหลังสักชั่วโมงสิ เดี๋ยวก็จะรู้เอง พอทำงานแล้วเธอจะต้องสนุกแน่ ถ้ามีวันดาไม่เป็นไข้ก็คงดี แก่ผิดหวังมากที่ทำได้ น่าสงสารจริงๆ”

ปาร์ตี้นี้เริ่มขึ้นเวลาทุ่มครึ่ง เอรินแอตนี่ โอลิเวอร์ ต้องยอมรับว่าเพื่อนของเธอพูดถูก เขกมางานตรงเวลา ทุกอย่างดำเนินไปอย่างราบรื่น เป็นงานที่คิดมาอย่างรอบคอบ บริหารได้ดี และดำเนินไปอย่างแม่นยำราวกับนาฬิกา มีไฟสีแดงและสีน้ำเงินประดับบนบันได และมีพีกทองสีเหลืองจำนวนมาก เด็กๆ ทั้งหญิงชายมาถึงงานพร้อมถือไม้กวาดที่ตกแต่งประดับประดาเพื่อประกวดกัน หลังจากหักทายกันแล้ว โรวีนา เดรก ก็ประกาศกำหนดการสำหรับเย็นวันนั้น “อันดับแรก ตัดสินการประกวดไม้กวาด” เธอว่า “มีสามรางวัล ที่หนึ่ง ที่สอง ที่สาม จากนั้นจะเป็นการเล่นตัดเค้กแบ่งซึ่งจะจัดที่เรือนกระจกเล็กแล้วก็เล่นเกมจับแอปเปิล มีรายชื่อติดอยู่บนผนังตรงโน้นว่าใครจะคู่กับใคร แล้วหลังจากนั้นก็จะเป็นการเต้นรำ ทุกครั้งที่ไฟดับ พวกเขาจะต้องเปลี่ยนคู่ จากนั้นเด็กผู้หญิงจะไปที่ห้องทำงานเล็กซึ่งทุกคนจะได้รับกระจกของตัวเอง และต่อไปก็เป็นเวลาอาหารค่ำ เกมสแนปดราคอน และการมอบรางวัล”

เช่นเดียวกับงานปาร์ตี้นี้ทั้งหลาย เริ่มแรกก็ซุกซนอยู่บ้าง พวกเขาพากันชื่นชมไม้กวาด มันเป็นไม้กวาดจิวเวลีนิดเดียว และโดยรวมการตกแต่งไม้กวาดก็ไม่ได้มีมาตรฐานสูงนัก “ซึ่งทำให้ง่ายขึ้น” คุณนายเดรกแอบพูดให้เพื่อนคนหนึ่งฟัง “กิจกรรมนี้มีประโยชน์มาก เพราะมักจะมีเด็กสักคนสองคนที่เรารู้ดีว่าจะไม่ได้รับรางวัลอื่นๆ เลย เราก็คงช่วยได้โดยการเล่นตุ๊กตินิกิดๆ หน่อยๆ กับสิ่งนี้”

“แบบนี้ก็โงงสิ โรวินา”

“เปล่าสักหน่อย ก็แค่จัดแจงให้สิ่งต่างๆ ยุติธรรมและแบ่งกันเป็นส่วน
อย่างเท่าเทียม ประเด็นสำคัญมันอยู่ที่ว่าทุกคนอยากชนะ *อะไรสักอย่าง* ทั้งนั้น
แหละ”

“เกมแบ่งคืออะไรหรือ” เอริแอดนี่ โอลิเวอร์ ถาม

“อ้อ ใช่ จริงด้วย คุณไม่ได้อยู่ที่นี้ตอนเราเล่นกันสินะคะ ก็แค่เอา
แบ่งทำอาหารใส่กระบอก อัดให้แน่นจนอยู่ทรง จากนั้นก็เทลงในถาดแล้ววาง
เหรียญหกเพนนี่ไว้ข้างบน ทุกคนจะเหินออกทีละชิ้นอย่างระมัดระวังไม่ให้
เหรียญหกเพนนี่กลิ้งหล่น ทันทีที่มีคนทำเหรียญหกเพนนี่หล่น คนคนนั้นต้อง
ออกจากเกม ตรอบนะคะ คนสุดท้ายที่เหลือก็จะได้เหรียญหกเพนนี่นั้นไป
เอาละ เราไปกันเถอะ”

แล้วพวกเธอก็ไป เสี่ยงกรี๊ดร้องอย่างตื่นเต้นแว่วมาจากห้องสมุดที่
เล่นเกมจับแอปเปิลกัน และผู้เข้าแข่งขันก็กลับมาจากที่นั่นพร้อมกับผมขึ้นและ
และโดนน้ำกระฉอกใส่จนเปียกไปทั้งตัว

เกมการแข่งขันยอดนิยมอย่างหนึ่งในหมู่เด็กหญิงไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม
คือการมาถึงของแม่มดฮาลโลวิน ซึ่งรับบทโดยคุณนายกูดบอดี แม่บ้าน
ทำความสะอาดในละแวกนี้ซึ่งไม่เพียงแต่มีจมูกและคางจุ่มจนเกือบบรรจบกัน
อย่างที่แม่มดต้องมี แต่ยังมีหูตึงเสียงสั้นเร็วในคออย่างแม่มดร้ายได้เก่งกาจ
น่าชื่นชม หนาซึ้งยังท่องมนตร์คาถาเป็นกลอนเปล่าที่สัมผัสกันด้วย

“เอาละ มาด้วยกันสิ เบียทริซใช่ไหม อ่า เบียทริซ ชื่อน่าสนใจมาก
ที่นี่เธออยากคงรู้อะไรว่าสามีมของเธอจะมีรูปร่างหน้าตาอย่างไร เอาละ สาวน้อย
มานั่งตรงนี้ ี่ๆ ใต้แสงไฟตรงนี้แหละ นั่งตรงนี้และถือกระจากบานเล็กนี้
ไว้เหมือนอะ แล้วอีกไม่นานเมื่อไฟดับลง เธอจะเห็นเขาปรากฏกายขึ้น เธอจะ
เห็นเขายืนย่องไปข้างหลัง ที่นั่นก็ถือกระจากไว้ให้มันนะ *อะบราคาดาบรา ใคร
จะมองเห็นได้ ใบหน้าของชายที่จะแต่งงานกับฉันนั้นใช่รึ เบียทริซ เบียทริซ
เธอจะพานพบได้ ใบหน้าของชายที่จะถูกตาต้องใจ*”

พลันมีลำแสงส่องมาจากบันไดซึ่งวางอยู่หลังฉากที่อีกฟากของห้อง มัน
ตกกระทบจุดที่พอเหมาะพอดีในห้องนั้น แล้วสะท้อนใส่กระจากในมือของ

เบียทริซที่กำลังตื่นตัวอยู่

“โอ๊ะ!” เบียทริซร้อง “หนูเห็นเขาแล้ว หนูเห็นเขาแล้ว! หนูเห็นเขาในกระจก!”

ลำแสงนั้นดับลง ไฟกลับมาสว่างอีกครั้งและภาพถ่ายสีที่แปะบนกระดาดข้างก็ลอยลงมาจากเพดาน เบียทริซกระโดดโลดเต้นอย่างตื่นตัว

“นั่นแหละเขา! นั่นแหละเขา! หนูเห็นเขา” เธอร้อง “โอ เขามีเคราแดงสวยจัง”

เธอปรีเข้าไปหาคุณนายโอลิเวอร์ซึ่งเป็นคนที่อยู่ใกล้ที่สุด

“ดูสิ ดูนี่สิคะ คุณไม่คิดหรือว่าเขาหล่อจังเลย เขาเหมือนเอ็ดดีเพรสเวต นักร้องเพลงบ็อบเลย คุณว่ามันใหม่คะ”

คุณนายโอลิเวอร์คิดว่าเขามีหน้าตาอย่างที่เธอรู้สึกรังเกียจอยู่ทุกวัน เมื่อต้องเห็นในหนังสือพิมพ์ฉบับเช้า ครานั้นเป็นสิ่งที่เขาคิดทบทวนมาอย่างดีเยี่ยมถึงขั้นอัจฉริยะเลยทีเดียว เธอคิด

“รูปทั้งหมดนี้มาจากไหน” เธอถาม

“อ้อ โรวีนาให้นิกก็ทำให้ละคะ มีเดสมอนด์เพื่อนเขามาช่วยอีกแรง เห็นว่าทดลองถ่ายรูปกันตั้งเยอะแยะ เขากับเพื่อนอีกสองคนแปลงโฉมตัวเองโดยใส่วิกผม ตัดจอน ตัดหนวดเคราประกอบมากมาย จากนั้นก็ใส่ไฟใส่เขาและทุกอย่าง พวกสาว ๆ ตื่นเต้นดีใจกันใหญ่”

“ฉันอดคิดไม่ได้” เอริแอดนี่ โอลิเวอร์ พุด “ว่าเด็กสาวสมัยนี้โง่มากจริงๆ”

“ไม่คิดหรือหรือคะว่าเด็กสาว ๆ ก็โง่มาตลอด” โรวีนา เดรก ถาม

คุณนายโอลิเวอร์ครุ่นคิด

“ฉันว่าคุณพูดถูกนะ” เธอยอมรับ

“เอาละ” คุณนายเดรกร้อง “- ถึงเวลาอาหารค่ำแล้ว”

ช่วงเวลาอาหารค่ำเป็นไปด้วยดี มีทั้งขนมเค้กเข้มข้นโรยไอซิ่ง อาหารคาวต่างๆ กุ้ง ซีส และของหวานที่ทำจากถั่ว ชาวลิบเอ็ดบวกกินกันอย่างเอร็ดอร่อย

“แล้วตอนนี้” โรวีนาเอ่ยขึ้น “ก็ได้เวลากิจกรรมสุดท้ายในค่ำคืนนี้แล้ว

สแนปตราคอน เด็กๆไปทางนั้น เดินผ่านห้องเตรียมอาหารไปเลยจ๊ะ ไซ้แล้ว
เอาละ ไปมอบรางวัลกันก่อน”

มีการแจกรางวัล จากนั้นก็มีเสียงร้องโหยหวนราวกับผีสาวบอกกลางมรณะ
เด็กๆวิ่งกรูผ่านห้องโถงกลับมายังห้องอาหาร

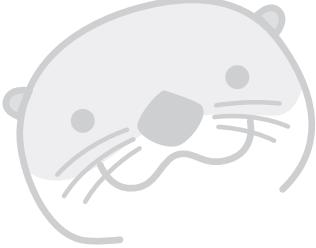
อาหารถูกยกออกไปหมดแล้ว ผ้าสักหลาดสีเขียวปูอยู่บนโต๊ะและที่
ตรงนี้ก็บังเกิดจานลูกเกตที่มีไฟลุก ทุกคนร้องวิ๊ดวายพลางวิ่งกรูไปข้างหน้า
คิดว่าลูกเกตที่ลุกไหม้พร้อมเสียงร้องทำนองว่า “โอย ร้อนจัง! สนุกดีเนอะ”
แล้วสแนปตราคอนก็ค่อยๆรีบหนีและดับลง ไฟเปิดขึ้น ปาร์ตี้จบลงแล้ว

“สำเร็จด้วยดี” โรวีนาว่า

“ก็น่าจะเป็นอย่างนั้นนะคะ คุณอุตส่าห์เหนื่อยยากขนาดนี้”

“งานสนุกดีนะ” จูดิทพูดเบาๆ “ดีมากเลย”

“และตอนนี้” เธอพูดต่ออย่างเสียดาย “เราก็จะต้องเก็บกวาดกัน
สักหน่อย จะทิ้งทุกอย่างไว้ให้เหล่าแม่บ้านที่นำสงสารในตอนเช้าพรุ่งนี้ไม่ได้”

กตสอ